

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 147/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r. o., Bratislavská 1/a, Bratislava, IČO 31444873, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o., Karadžičova 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Blahušiak, substitučne zastúpenej advokátskou kanceláriou TORA Legal, s. r. o., Laurinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Alexandra Čižmáriková, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 7/2016 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r. o. , Bratislavská 1/a, Bratislava, IČO 31444873 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ 7/2016 z 30. mája 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Ústavná sťažnosť bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi. Do 16. februára 2019 (deň uplynutia funkčného obdobia pôvodného sudcu spravodajcu, pozn.) nebolo o ústavnej sťažnosti rozhodnuté. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli nevybavené veci sudcov, ktorých funkčné obdobie uplynulo 16. februára 2019, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prerokovaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo potvrdené rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) č. RP/23/2016 z 24. mája 2016, ktorým rozhodla, že sťažovateľka odvysielaním šiestich komunikátov s názvom „Akčná výhra“ porušila povinnosť podľa § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní

a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) a uložila jej podľa § 64 ods. 1 písm. d) v spojení s § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní pokutu vo výške 60 000 €. Okrem toho najvyšší súd prvým výrokom napadnutého rozsudku rozhodol o nepripustení vstupu intervenienta MEDIATEX s. r. o., Bojnická 18, Bratislava, IČO 35763418 (ďalej len „MEDIATEX s. r. o.“), do konania.

4. Podľa sťažovateľky je napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnené, a to v časti, v ktorej sa najvyšší súd zaoberá otázkou porušenia § 32 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní, a tiež v časti, v ktorej sa venuje výške uloženej pokuty. Pokiaľ ide o uloženie pokuty, predstavuje napadnutý rozsudok výrazný a podstatný odklon od doterajšej konštantnej judikatúry najvyššieho súdu a rozhodovacej praxe rady pri určovaní výšky pokuty v skutkovo obdobných prípadoch. Uloženie neprimerane zvýšenej pokuty zas podľa sťažovateľky nie je odôvodnené spôsobom, ktorý by odôvodňoval zásah do princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Sťažovateľka napokon poukazuje na materiálnu nevykonateľnosť výroku, ktorým súd rozhodol o nepripustení intervenienta do konania, čo má svedčiť o celkovej zmätočnosti a nezrozumiteľnosti napadnutého rozsudku.

5. Sťažovateľka ďalej podrobnejšie rozvíja jednotlivé výhrady k napadnutému rozhodnutiu a v prvej časti sa venuje jeho arbitrárnosti. V tomto smere najvyššiemu súdu vyčíta, že nepriznal komunikátom akýkoľvek zábavný prvok a nezadefinoval jasné kritériá pre stanovenie pravidiel súťažných úloh, ktoré budú zodpovedať pojmu čestný telenákup, okrem všeobecných požiadaviek na ich určitosť a zrozumiteľnosť. To robí jeho rozhodovanie nepredvídateľným do budúcnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa sťažovateľky vzbudzuje dojem, že naplnenie pojmu nečestný bude spĺňať akýkoľvek komunikát, ktorý poskytuje viacero možností odpovedí, ale len jedna je správna, čo je napokon podstata aj iných hier ako napríklad Milionár, kde rovnako súťažiaci háda spomedzi možností len jednu správnu. Zároveň trvá na tom, že posudzované zadania súťažných úloh požiadavkám na určitosť a zrozumiteľnosť vyhovovali.

6. Sťažovateľka ďalej namieta zmätočnosť napadnutého rozsudku vo vzťahu k určení výšky pokuty v sume 10 000 € za jeden odvysielaný komunikát, teda v úhrnnej výške 60 000 € za šesť odvysielaných komunikátov. Spochybňuje tvrdenie najvyššieho súdu, že bola „dostatočne krát“ upozornená a sankcionovaná za vysielanie obdobných komunikátov, a tak si mohla byť vedomá porušovania právnych predpisov, a tiež tvrdenie, že pokuta je adekvátne s ohľadom na predchádzajúce uložené sankcie a aj s ohľadom na skutočnosť, že ide o úhrnnú pokutu za šesť rôznych komunikátov. Rozhodnutia v údajne obdobných prípadoch nepovažuje za obdobné, pretože charakter komunikátov, súťažné zadania aj vytýkané nedostatky boli absolútne odlišné. Najvyššiemu súdu tiež vyčíta, že ignoroval, že rada neuplatnila absorpčnú zásadu ukladania pokút pri súbahu správnych deliktov tak, ako to vyžaduje predošlá judikatúra najvyššieho súdu, napríklad rozsudok sp. zn. 8 Sžo 28/2007 zo 6. marca 2008. Základné princípy trestania, medzi ktoré patrí aj absorpčná zásada, sa musia vzťahovať aj na správne trestanie. Sťažovateľka v tomto smere poukazuje na medzinárodné dokumenty ako sú dohovor, Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach a rôzne dokumenty Rady Európy odporúčacej povahy. Sťažovateľka nedostala odpoveď na otázku primeranosti uloženej pokuty (presnejšie jej zvýšenia, keďže v minulosti dostala pokutu v priemere vo výške 4 000 € za jeden komunikát), preto považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti za arbitrárne, a to tým viac, že sa v odvolaní domáhala uplatnenia moderačného oprávnenia súdu. Ak bolo rozhodujúcim faktorom pre uloženie vyššej pokuty to, že išlo o opakované porušenie § 32 ods. 4 zákona o vysielaní a pokuta bola uložená ako úhrnná, v napadnutom rozsudku podľa sťažovateľky chýba logická väzba na § 64 ods. 3 zákona o vysielaní (kritériá ukladania pokuty, aplikovanie absorpčnej zásady).

7. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka apeluje na princíp právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutí. S poukazom na judikatúru ústavného súdu uvádza, že protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k dôvere v spravodlivé súdne konanie. V inom rozhodnutí mal pritom najvyšší súd konštatovať, že nesúhlasí so správnou úvahou vedúcou k uloženiu sankcie vo výške 30 000 € za 3 komunikáty. Konkrétne uviedol, že „*voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán brať na zreteľ závažnosť porušenia*

predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky a dobu trvania protiprávnosti. Pokuta musí splňať nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania dotknutej osoby. Pokuta likvidačného charakteru nemôže totiž plniť preventívnu funkciu“. Následne dospel k záveru, že pokuta v preskúvanom konaní predstavovala viac ako sedemnásobok predošlej sankcie, ktorá už mala povahu represívnej a likvidačnej sankcie (rozsudok sp. zn. 6 SŽ 8/2016 z 13. decembra 2017). Tento skoršie vyslovený názor v obdobnej veci najvyšší súd nezohľadnil a odklon dostatočne podrobne a presvedčivo neodôvodnil.

8. Sťažovateľka napokon spochybňuje procesný postup, akým najvyšší súd rozhodol o nepripustení intervenienta do konania. Konkrétne má výhrady k tomu, že o uvedenom návrhu spoločnosti **MEDIATEX s. r. o.** nebolo rozhodnuté samostatným uznesením procesnej povahy, ale výrokom rozsudku, ktorý súd doručoval len stranám konania. Odôvodnenie nepripustenia intervenienta považuje sťažovateľka za nepresvedčivé.

9. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľka domnieva, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je aj právo na také rozhodnutie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu považuje zo všetkých uvedených dôvodov za nedostatočne odôvodnené, a teda arbitrárne.

10. Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd konštatoval porušenie označených práv, zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Relevantná právna úprava a procesné predpoklady konania pred ústavným súdom

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

15. Ústavný súd v úvode konštatuje, že ústavná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou riadne právne zastúpenou, spĺňa všetky zákonné náležitosti a ústavný súd má právomoc na jej prerokovanie. Ústavná sťažnosť je prípustná, pretože sťažovateľka

vyčerpala všetky zákonné procesné prostriedky na ochranu svojich práv. Ústavný súd však dospel pri predbežnom prerokovaní návrhu k záveru, že je zjavne neopodstatnený.

16. V súlade s judikatúrou ústavného súdu možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

17. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd porušil jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože jeho rozhodnutie je arbitrárne.

18. Podľa judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

19. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov

interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejماً nespravodlivosť (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

20. Ústavný súd závery najvyššieho súdu vyslovené v napadnutom rozhodnutí za arbitrárne nepovažuje.

21. Pokiaľ ide o závery týkajúce sa porušenia povinnosti stanovenej § 32 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní, najvyšší súd, ako aj rada zhodne dospeli k záveru, že v súlade s uvedeným ustanovením je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby vysielaný telenákup, za ktorý sú považované aj predmetné komunikáty (čo v konaní nebolo sporné), bol čestný. Za čestný považovali v zmysle uvedeného ustanovenia také telenakupy, *„ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných, neúplných, nepresných alebo inak zavádzajúcich informácií vytvoril v recipientovi informácie klamlivú predstavu najmä o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta.“* (s. 11 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, s. 46 rozhodnutia rady). Podľa najvyššieho súdu zadanie komunikátov obsahovalo len nejednoznačné a nepresné informácie, na základe ktorých sa nebolo možné dozvedieť, ako bolo možné danú súťažnú úlohu vyriešiť, prečo boli niektoré odpovede vyhodnotené ako nesprávne a prečo bola správna práve tá jedna odpoveď. Podrobne sa k zadaniu každého jedného komunikátu vyjadrila rada, ktorá na s. 47 – 59 svojho rozhodnutia podrobným spôsobom vysvetlila, v čom mala spočívať ich nepresnosť a nejednoznačnosť a zavádzanie divákov.

22. Z rozhodnutí rady a najvyššieho súdu je možné podľa ústavného súdu jednoznačne vyvodiť, že oba orgány považovali za problematickú skutočnosť, že súťažné úlohy nemali jasne určené pravidlá, ktoré sa v priebehu hry nebudú meniť. Takto nastavené pravidlá vytvárajú u divákov klamlivú predstavu o možnosti získať avizovanú výhru, a preto ich nie je možné považovať za čestné. Pri neurčitých pravidlách stačí, aby

moderátorka každé divákmi menované mesto vyhodnotila ako nesprávnu odpoveď a za správnu by uznala akúkoľvek odpoveď, ktorá by odznela až po uplynutí určitého času a po znížení avizovanej výhry. Rozdiel oproti hre typu „Milionár“ je ten, že zatiaľ čo v hre tohto typu je vylúčená správnosť všetkých odpovedí okrem jednej, a to verifikovateľným spôsobom, v posudzovanej veci mali diváci z písmen uvedených na obrázku poskladať „*jediné správne slovenské mesto*“, a pritom zadanie ponúkalo až desiatky možných riešení bez uvedenia kritérií správnosti a bez možnosti overenia, že sa „výherný“ názov „*jediného správneho slovenského mesta*“ nemení počas hry v závislosti od už vyslovených odpovedí divákov. Sťažovateľka si teda zamieňa pojmy „*správna odpoveď*“ a „*správne mesto*“. Hru typu „Milionár“ by bolo možné pripodobniť k prejednávanej veci vtedy, ak by bez ďalšej špecifikácie zadania obsahovala otázky typu „*ktoré z uvedených miest je hlavným mestom niektorého z európskych štátov – A) Bratislava, B) Budapešť, C) Praha, D) Berlín*“ a ako správna by bola akceptovaná len jedna odpoveď. Vtedy by šlo tiež o hru typu „*háďaj na čo myslím*“, na čo by mal byť divák v súlade s názorom najvyššieho súdu riadne upozornený. Zároveň by muselo byť zabezpečené, že sa správna odpoveď nebude meniť počas hry. Ústavný súd teda konštatuje, že kritériá „*čestnosti*“ boli najvyšším súdom a radou nastavené dostatočne určito (a to aj do budúcnosti) a námietky sťažovateľky, podľa ktorých je rozhodnutie nedostatočne odôvodnené (arbitrárne), sú teda zjavne neopodstatnené. Pokiaľ sa sťažovateľka domáha prehodnotenia výkladu pojmu „*čestný*“, ústavný súd uvádza, že výklad najvyššieho súdu považuje za ústavne súladný a nemá dôvod do neho zasahovať.

23. K výške pokuty sťažovateľka uvádza, že pri jej ukladaní nebola zohľadnená absorpčná zásada, pokuta je neprimeraná a likvidačná. Čo sa týka aplikácie absorpčnej zásady, z podkladov zaslaných ústavnému súdu sťažovateľkou nevyplýva, že by sťažovateľka uplatnila túto námietku v konaní pred najvyšším súdom a že najvyšší súd dostal možnosť sa s takou námietkou vysporiadať. Z tohto dôvodu je námietka v konaní pred ústavným súdom materiálne neprípustná. Napriek tomu však ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka bola potrestaná za pokračujúci správny delikt pozostávajúci z čiastkových skutkov (s. 4 – 5 rozhodnutia rady), zatiaľ čo absorpčná zásada sa uplatňuje v prípade viacčinného súbehu deliktov (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn.

2 Sžo 46/2012 z 18. septembra 2013). Sťažovateľke bol uložený trest za jeden správny delikt a počet odvysielaných komunikátov bol zohľadnený pri posudzovaní závažnosti deliktu.

24. K námietke neprimeranosti a likvidačného charakteru pokuty, s ktorou sa podľa sťažovateľky najvyšší súd nevysporiadal, ústavný súd uvádza nasledujúce. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že opravný prostriedok proti rozhodnutiu rady podaný 24. júna 2016 posudzoval podľa § 246 ods. 2 písm. a) v spojení s § 250l ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Urobil tak v súlade s § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1. júla 2016, pozn.) dokončia podľa doterajších predpisov. Sťažovateľka sa v konaní pred najvyšším súdom domáhala primeraného zníženia pokuty. Podľa § 250j ods. 5 v spojení s § 250i ods. 2 OSP mohol najvyšší súd v rámci plnej jurisdikcie rozhodnúť o peňažnej sankcii a nahradiť tak rozhodnutie správneho orgánu (teda uplatniť svoje moderačné oprávnenie). V posudzovanej veci tak neurobil a v rozhodnutí na uvedené ustanovenia ani neodkazuje. Konštatuje však, že uloženú pokutu považuje za adekvátnu s ohľadom na to, že predstavuje 36 % z možnej maximálnej pokuty, bola uložená v úhrnnej výške za šesť rôznych komunikátov a tiež v súvislosti s predchádzajúcimi uloženými pokutami (s. 12 napadnutého rozsudku).

25. Ústavný súd uvádza, že úlohou najvyššieho súdu pri posudzovaní výšky pokuty nie je nahradiť správnu úvahu správneho orgánu. Ústavný súd sa stotožňuje s v minulosti vysloveným názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého súd napriek tomu, že koná v plnej jurisdikcii, nepreberá na seba právomoc a zodpovednosť správneho orgánu, ktorého rozhodnutie preskúmava (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 6/2012 z 21. februára 2013). Úlohou správneho súdnictva nie je nahrádzanie kompetencií správnych orgánov – teda rozhodovanie vo veci, ale zabezpečenie kontroly nad ich rozhodovaním (pozri čl. 46 ods. 2 ústavy). V prípadoch, keď správny súd rozhoduje v plnej jurisdikcii (teda napríklad pri moderácii pokuty, pozn.), to znamená, že správny súd nevstupuje do úvahy správneho

orgánu automaticky, ale len keď je uložená sankcia zjavne neprimeraná, či dokonca likvidačná (napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 163/2010 z 2. júna 2011 alebo rozsudok sp. zn. 2 Sž-o-KS 56/2006 z 18. apríla 2007). Musí teda ísť o vyššiu mieru neprimeranosti.

26. Sťažovateľka neprimeranosť sankcie odvodzuje z toho, že v iných prípadoch jej bola za obdobný skutok uložená nižšia pokuta (najvyššia vo výške 16 000 €, a to rozhodnutím rady č. RP/073/2013 z 10. septembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. júna 2014). Zo samotnej skutočnosti, že v minulosti bola sťažovateľke (alebo dokonca inému subjektu) uložená nižšia pokuta, nemožno vyvodiť záver, že novo uložená pokuta je neprimeraná. Pri ukladaní pokuty totiž zohráva zásadný význam jej individualizácia vo vzťahu ku konkrétnemu skutku a subjektu. Len zo sťažovateľkou tvrdenej priemernej ukladanej výšky pokút za obdobné delikty (ktorých podobnosť s posudzovaným skutkom navyše sťažovateľka na inom mieste svojej ústavnej sťažnosti spochybňovala) nie je možné odvodiť totožnosť vtedy a teraz posudzovaných prípadov. Napríklad pokuta vo výške 16 000 € bola sťažovateľke uložená rozhodnutím rady č. RP/073/2013 z 10. septembra 2013 pri prvom opakovanom porušení povinnosti (ktorému predchádzalo len upozornenie), zatiaľ čo súčasná pokuta je už niekoľkú v poradí.

27. Sťažovateľka v podstate tvrdí, že má akési legitímne očakávanie na uloženie rovnakej pokuty ako dosiaľ. Legitímne očakávanie, ako aj zásada predvídateľnosti rozhodovania garantujú čitateľnosť správania orgánov verejnej moci a ochranu súkromných osôb pred nepredvídateľnými mocenskými zásahmi (napr. nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo 6. februára 2008). S tým úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, pri ktorých sa orgány verejnej moci nemôžu bez dostatočného odôvodnenia odchýliť od predošlej rozhodovacej praxe. Ako však najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 8 Sžo 163/2010 z 2. júna 2011 uviedol, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Nemožno vždy legitímne očakávať nemennosť tam, kde je určitému orgánu daná diskrečná právomoc. Uvedené je možné aplikovať aj v oblasti správneho trestania, ktoré je založené na individualizácii sankcie vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu. S týmto názorom sa ústavný súd stotožňuje.

28. Zatiaľ čo sťažovateľka sa domáha pokuty vo výške, ktorú dostala v minulosti, podľa najvyššieho súdu a rady práve v minulosti uložené sankcie za obdobné delikty (spočívajúce v zavádzaní divákov) svedčili o zvýšenej závažnosti posudzovaného správneho deliktu. Tieto sankcie totiž evidentne nevedli sťažovateľku k tomu, aby sa obdobnému porušovaniu povinností pre budúcnosť vyhla, a teda nesplnili svoju preventívnu a odstrašujúcu funkciu. Sťažovateľka dokonca tentokrát porušila uvedenú povinnosť odovysielaním až šiestich komunikátov, ktoré boli vyhodnotené ako nečestné. Za adekvátnu v tomto prípade preto najvyšší súd považoval pokutu v uloženej výške, ktorá sa stále pohybovala v tretine zákonného rozpätia (vo výške 3 319 € – 165 969 €). Z uvedeného je možné *a contrario* odvodiť, že najvyšší súd nepovažoval predmetnú pokutu za zjavne neprimeranú (k primeranosti úhrnnej sankcie za pokračujúci správny delikt porovnaj uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 134/2014 z 5. februára 2014). Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu teda z ústavnoprávneho hľadiska obstojí.

29. Likvidačný charakter pokuty sťažovateľka bližšie neodôvodňuje. V konaní pred najvyšším súdom tvrdila, že to odvodzuje z prehlásenia členov rady na zasadaní z 10. mája 2016, konkrétne z pasáže, v ktorej sa hovorí: „... *nevieme to zastaviť, ľudia sa stále sťažujú... a oni v tom pokračujú a tu je moment, kedy by sme to vedeli zastaviť, a to je zvýšením sankcií...*“ Ústavný súd podotýka, že pod likvidačným charakterom rozumie jej potenciál finančne zlikvidovať subjekt (a nie vysielaný program). V prípade právnických osôb, ktorou je aj sťažovateľka, by likvidácia znamenala zničenie majetkovej základne pre ďalšiu podnikateľskú činnosť. Likvidačný charakter pokuty je teda možné skúmať vo vzťahu k majetkovým pomerom fyzickej osoby či právnickej osoby. Sťažovateľka však len všeobecne konštatuje, že pokuta má likvidačný charakter bez toho, aby ozrejmila konkrétny dopad na jej finančnú situáciu. Keďže sťažovateľka tento argument relevantným spôsobom neodôvodnila, neuniesla ani základné bremeno tvrdenia, na základe ktorého by najvyšší (či ústavný) súd mohol posúdiť, či má pokuta likvidačný charakter.

30. Posledný argument sťažovateľky smeroval k výroku, ktorým najvyšší súd rozhodol o návrhu spoločnosti MEDIATEX s. r. o. tak, že vstup intervenienta do konania

nepripúšťa. S ohľadom na to, že konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je založené na verejnej žalobe „*actio popularis*“, ktorá by umožňovala komukoľvek podať sťažnosť na ochranu základných práv a slobôd tretej osoby (porovnaj uznesenie sp. zn. IV. ÚS 231/2013 z 26. apríla 2013), sa však ústavný súd touto námietkou v konaní o ústavnej sťažnosti zahájenom na podnet sťažovateľky nezaoberal.

31. Z už uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj napriek stručnosti jeho odôvodnenia v časti týkajúcej sa výšky sankcie v ústavnoprávnom prieskume obstálo.

32. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu